

Όχι « Καλές γιορτές », αλλά « Καλά Χριστούγεννα »!

Γράφει ο Δημήτρης Καπράνος.

Τί θά πεῖ, ἀλήθεια, «Καλές Γιορτές»; Καταργοῦμε τήν παραδοσιακή εὐχή «Καλά Χριστούγεννα»; Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι δέν πρόκειται γιά ντιρεκτίβα, ἀλλά γιά κάποιον μοντερνισμό, πού θά περάσει.

Φαίνεται ὅτι καί ἡ Εὐρώπη ἀρχίζει νά ἀντιλαμβάνεται ὅτι πρέπει νά στραφεῖ στίς παραδόσεις καί τίς ἀρχές ἐπί τῶν ὁποίων κτίσθηκε τό δυτικό οἰκοδόμημα. Δηλαδή στόν Χριστιανισμό, ὁ ὁποῖος, παρά τά λάθη ἐκείνων πού τόν ἐμπορεύθηκαν καί ἐκείνων πού ἐξακολουθοῦν νά τόν θεωροῦν «μέσον», παραμένει ἡ δυνατή καί ἀκλόνητη βάση τοῦ πολιτισμοῦ μας. Τώρα θά πεῖτε ὅτι στήν ἐποχή τῆς Τεχνητῆς Νοημοσύνης, στήν ἐποχή τῆς κατακτήσεως τοῦ Διαστήματος καί τῶν ἀλμάτων πού πραγματοποιοῦν οἱ Ἐπιστῆμες, μπορεῖς νά μιλάς γιά τό βρέφος πού ζεσταινόταν μέ τά χνῶτα τῶν ζώων, γιά τήν ἀειπάρθενο Μαρία καί τά λοιπά, πού συνοδεύουν αὐτό τό πανέμορφο παραμῦθι; Δύσκολο τό βλέπω. Ἀλλά ὁ Χριστιανισμός δέν εἶναι μόνον Ἱστορία. Εἶναι κοσμοθεωρία, τρόπος ζωῆς, τρόπος ἐπικοινωνίας, καταφυγή, παρηγοριά, ἀνάγκη. Ὅπως τό πάρει κανεῖς.

Άλλά πῶς νά ἀρνηθεῖς τό μεγαλεῖο καί συγχρόνως τήν ταπεινότητα τοῦ νοήματος τῶν Χριστουγέννων; Τό «παραμύθι», πού τό μαθαίναμε παιδιά, μέ τό «Θεῖον βρέφος» καί μέ τά σχολικά τραγούδια, μπορούσε νά ἐνσταλάξει στίς παιδικές μας ψυχές τρυφερότητα καί γαλήνη.

Μπορεῖ νά μήν εἶχαμε τίς σημερινές ἀνέσεις, μπορεῖ νά μήν εἶχαμε τίς σημερινές προσλαμβάνουσες, ἀλλά ὑπῆρχε πάντα ἡ ἐλπίδα ὅτι «αὔριο θά εἶναι ὅλα καλύτερα», ἐκεῖνο, δηλαδή, πού λείπει ἀπό τήν σημερινή ἐποχή τῆς –δήθεν– ἀφθονίας.

Θυμᾶμαι ἀκόμη τά ξημερώματα τῶν Χριστουγέννων, πού ξεκινούσε ἀπό τό σπίτι μας ἡ πομπή γιά τόν ὄρθρο. Πέντε τό πρωί, σκοτάδι ἀκόμη, οἱ γονεῖς μπροστά καί πίσω τά πέντε παιδιά, προχωρούσαμε πρὸς τόν ναό. Καί ὁ χωμάτινος δρόμος γέμιζε ἀπό οἰκογένειες, πού ἀκολουθοῦσαν τήν ἴδια πορεία.

Καί τό πρωί, πού εἶχε πλέον φέξει γιά τά καλά καί παίρναμε καί τό ἀντίδωρο ἀπό τά χέρια τοῦ ἱερέως, ἐπιστρέψαμε σπίτι, ὅπου μᾶς περίμενε ἡ ζεστή σούπα, ἀπό τήν γαλοπούλα, ἡ ὁποία στήν συνέχεια θά ἔμπαινε στόν φούρνο γιά τό μεσημέρι.

Ἄπλά πράγματα, πού σήμερα μοιάζουν πολύ παλιά, καθώς ἡ ἱεροτελεστία τῶν ἡμερῶν ἔχει δώσει τήν θέση της σέ ἕναν ἄκρατο καταναλωτισμό (ἀκόμη καί σέ ἐποχή ἀχαλίνωτης ἀκρίβειας.) Τότε δέν ὑπῆρχε αὐτός ὁ καταγιτισμός τῶν διαφημίσεων. Δέν ὑπῆρχε καί ἡ τηλεόραση. Στό ραδιόφωνο «Κωτσόβολος» ἢ «Ράδιο Ἀθῆναι», «Πίτσος» καί «Ἰζόλα», «Ψυγεῖα Ἄλπεις» καί «Μακαρόνια Μίσκο». Ἐπιχειρήσεις ἀπολύτως ἑλληνικές, ὑγιεῖς καί πανάξιες.

Χάθηκε ἡ μαγεία, ἔφυγε ἐκεῖνο τό ἀπαλό πέπλο, πού σκέπαζε τίς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων καί τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἐβλεπα προχθές, στόν Πειραιᾶ, νά ἀνάβουν τά φῶτα τοῦ δένδρου τῆς πλατείας μέ «συναυλία» ἑνός καλλιτέχνη πού μόνο Χριστούγεννα δέν θύμιζαν τά τραγούδια τοῦ! Καί γύρω, ὁ κόσμος λικνιζόταν στόν ρυθμό (καμηλιέρικα τά περισσότερα) καί ἀπολάμβανε. Ἄλλαξαν οἱ ἐποχές, τά γοῦστα, ὁ τρόπος πού ἀντιλαμβάνεται ὁ κόσμος τίς «ἅγιες ἡμέρες».

Ής έλπίσουμε ότι ό ισλαμικός έπεκτατισμός έχει γίνει άντιληπτός και ότι ή Εύρώπη, ή Δύση, γενικώτερον, θά έπιστρέψει στην παράδοση και τίς άρχές της. Μακάρι νά έχουμε βάλει μυαλό...

Πηγή : <https://www.estianews.gr/apopseis/>